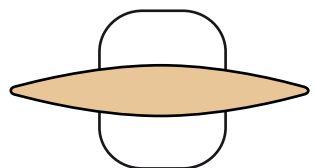
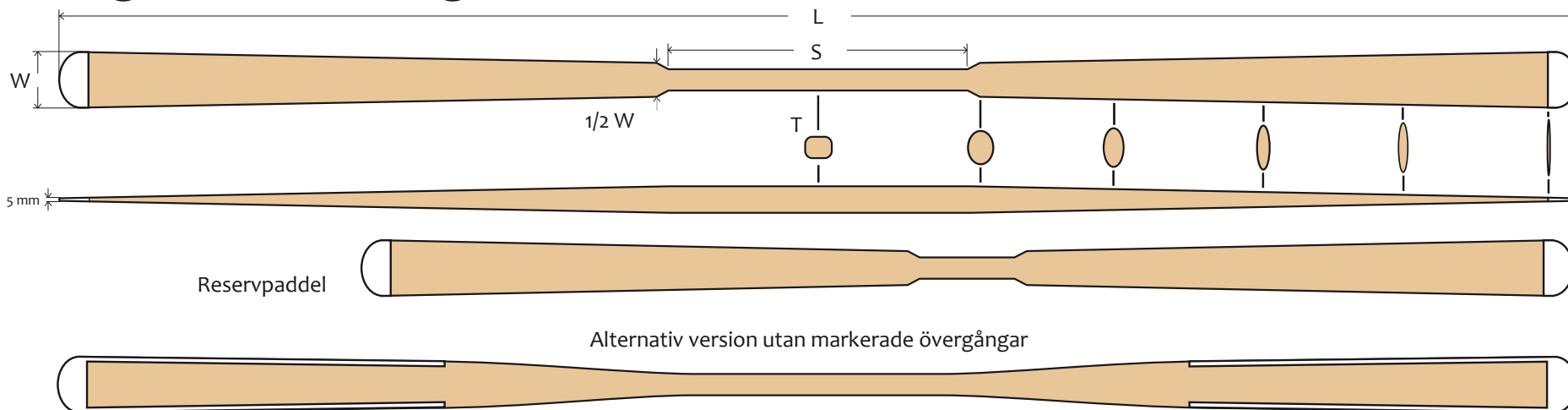
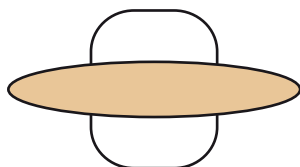

Västgrönländsk pagaj

Tunna bladkanter ger tystare och mjukare gång och sparar kraft vid längre distanser...

...medan tjockare blad med elliptisk profil ger bättre stöd vid roll, höga stöd och andra krävande paddeltag

Total längden (L): Gamla beskrivningar pratar om armvidd + avståndet armbåge-fingertoppar (s.k. cubit). Men eftersom europeer har förhållandevis längre armar än eskimåer blir detta ofta onödigt långt. En lämplig anpassning kan därför vara att räkna bort fingerlängden (för de flesta hamnar detta i intervallet 200-220 cm). Gör du även en reservpaddel skall längden vara armvidden (ca 170-180 cm).

Skaftets längd (S): Håll armbågarna intill sidorna, sträck underarmarna rakt fram (parallella) som om du håller i ett paddelskaft. Avståndet mellan långfingrarna är skaftlängden. (ca 45-55 cm). Resten är blad. För en kort reservpaddel paddeln är skaftet bara precis så långt att en eller två händer får plats tätt ihop (ca 12-17 cm). Bladlängden är densamma som för standardpaddeln.

Skaftets tjocklek (T): Ett eskimåskaft är tjockare än ett vanligt skaft och i form av en superellips eller rundad rektangel med den större diametern vinkelrät mot bladen. Sätt ihop tummen och pekfingeret topp mot topp och mät måtten på den oval som bildas (någanstans i intervallet 26x36 mm - 30x40 mm).

Bladets bredd (W): För att fungera som en grönländspaddel skall bladet inte vara bredare än att det går att hålla bekvämt om det. (Tro inte att du paddlar fortare eller effektivare med ett bredare blad. Flerfaldige grönländsmästaren Maligiaq Padilla hävdar att optimal bredd för hans del är 75 mm - han förlorar toppfart om han ökar eller minskar detta). Håll tummen och pekfingeret som ett stort C och mät avståndet mellan de yttersta lederna (ca 70 - 90 mm). Större bladyta har fördelar i form av bättre support vid roller och stödtag, men mindre bladyta vinner överlägset i hög fart och med lastad kajak. Prova dig fram till en bra kompromiss.

Pagajen var traditionellt antingen obehandlad eller insmord med sälfett, och bladen (och ibland kanterna) var skodda med ben för hålla vid paddling i is. Ett modernt alternativ kan vara att linolja - eventuellt blandad med lite trätjära (gnid in kokt linolja efter de tre-fyra första användningarna, därefter en gång om året). Det går naturligtvis utmärkt att fernissa paddeln, men det kräver betydligt mer underhåll och ökar risken för röta. "Benförstärkningarna" kan göras av iskarvade hårdträbitar eller hårdplast (t ex corian eller HDPE) eller enklast genom att blanda lite zinkvitt i epoxi och behandla toppen (med eller utan glasfiberförstärkning).